

Розділ перший

Урсула шукає подарунки

Ця історія почалася із загубленої посилки. Точніше, із вантажівки, що застрягла десь на дорозі до міста. У вантажівці була пошта, а серед пошти — ота посилка.

Обабіч вантажівки лежав білий, блискучий, безнадійно глибокий сніг, попереду й позаду — стояли інші машини. І скидалося на те, що в найближчі двадцять чотири години жодна з них не рушить з місця.

Урсула ще раз поглянула на актуальне фото з супутника. Пересвідчилася, що анінайменшої надії немає, вимкнула ноут і пішла вдягатися.

Урсулі було дванадцять, а її бабусі завтра виповнювалося шістдесят. Попри це Урсула вважала бабусю своєю найкращою подругою (хоча дипломатично й не казала про це Світланці Дідух, своїй шкільній найкращій

подрузі). Бабусі вона довіряла секрети, про які не розповіла б навіть Світланці. З бабусею дивилася мультики й кіно, ходила на рок-концерти, клеїла модельки космічних кораблів, вишукувала на алі-експресі нові стильні піни.

І от: завтра в бабусі ювілей, а хендмейдівський набір закладок і настільна лампа у формі яструба опинилися десь посеред снігів!

На щастя, Урсула мала ще кілька вільних годин, які могла використати як заманеться. Ця завірюха затримала десь і її батьків, тож вони не мали змоги затримати вдома саму Урсулу.

Залишивши їм записку, вона вирушила на пошуки нового подарунка.

Завдання спрощувалося завдяки тому, що Урсула добре знала, чим захоплюється її бабуся. Через це воно ж і ускладнювалося.

Будиночок бабусі був від першого поверху й аж до горища напхом напханий книжками. Бабуся, ясна річ, любила їх читати, а ще вона їх переставляла з місця на місце, протирала від пилуги, заносила до свого електронного каталогу, позичала сусідським школярам та своєму другу, панові Антону, що жив навпроти і час від часу навідувався до неї на чай...

Словом, привезти бабусі нову книжку чи дві було би щонайменше неоригінально. Та й узагалі, шістдесят років — поважна дата, тут потрібен відповідний подарунок. От тільки який?

Не маючи жодної конструктивної ідеї, Урсула відвідала кілька сувенірних магазинів і другий поверх супермаркету, з відчаю пройшлася навіть лабіринтом кіосків біля метро. Нарешті визнала свою поразку й рушила-таки до найближчої книгарні.

І тут — у підземному переході — вона помітила дивного чоловіка. Було йому років сорок, може, трохи більше. Обличчя найзвичайнісіньке, помітиш такого у натовпі — й забудеш раніше, ніж проминеш.

Певно, цю свою буденність й пересічність пан компенсував вбранням: плащем смарагдового кольору з вишитим біля коміра золотим листям винограду, білосніжною сорочкою й салатовими штанами. На ногах у пана були гостроносі кремові мешти з помаранчевими шнурівками — казково чисті для людини, яка мусила ж якось сюди потрапити.

Хтось наївніший подумав би, що це все чари, а сам пан — чаклун. Урсула і сама б так подумала, якби їй було років чотири чи п'ять. Але доросла дванадцятирічна людина вже знає, що магії та чаклунів, на жаль, не буває, зате є така штука як вбиральні й такі люди як актори.

Вона роззирнулася, шукаючи якийсь щойно відкритий магазинчик, де цього пана і найняли зазивати покупців. Нових магазинчиків поряд не було — натомість стояли двоє поліцейських, що спокійнісінько дивилися на пана і не збиралися ані виганяти його, ані питати, що він робить тут у такому екстравагантному вбранні.

Точніше — чому він просто посеред підземного переходу торгує бозна-чим.

Бо ж так, пан торгував: біля його бездоганних, не заплямованих брудом мештів лежала валізка, а в ній — кілька предметів. Альбом для ескізів, вазончик із крихітним деревцем, набір гральних кубиків та старовинна книжка в ошатній палітурці.

Урсула напевно не бачила всіх книжок із бабусиної бібліотеки, але чомусь була впевнена: такої там немає.

Вона, звісно ж, знала, що ніколи, за жодних умов не слід розмовляти із незнайомцями. Виправдовувало її лише те, що поряд були кав'яренька і квітковий магазинчик, а під стелею висіли дві камери спостереження. Ну і ці двоє поліцейських, авжеж.

Тож Урсула чемно привіталася із паном у смарагдовому плащі і запитала, про що ця книжка.

— Це не книжка, — сказав пан. — Це скарбничка.

Урсула була трохи розчарована, але запитала, чи продається скарбничка.

— Ні, — відповів пан у смарагдовому плащі. — Було би нечесно брати гроші за те, чим не можна скористатися. Бачиш, її отвір наглухо запломбований. Саме тому скарбничку я не продаю, а міняю. Розкажи мені будь-яку історію — і скарбничка твоя.

На думку Урсули, це була дивна пропозиція. До того ж пан у смарагдовому плащі, очевидно, втрачав більше, ніж отримував. Вона коротенько переповіла йому історію про хлопчика, який виріс на одному острові,

а потім потрапив на інший, де навчали чарівників, — і став там одним із найкращих. А на додачу Урсула швиденько намалювала два портрети: цього чарівника та пана, що слухав її уважно й зосереджено.

Взагалі вона не дуже любила опинятися в центрі уваги, особливо — чужих людей. І якби не проблема з подарунком, пішла би звідси не через незнайомця, а, власне, через необхідність стояти посеред переходу. Хтось би ж напевно почав витріщатися...

Та от дивна річ: увесь цей час перехожі — а було їх тут чимало — проходили повз і навіть не звертали уваги на дивне вбрання пана і на речі, що лежали біля його ніг. Один хлопець, намагаючись оминати стареньке подружжя, пішов просто на пана у смарагдовому плащі, та за мить до зіткнення став, немов налетів на скляні двері, покліпав, розвернувся і попростував собі в протилежному напрямку.

Якби Урсулі було чотири роки, принаймні в цей момент вона почала б думати про чари і чаклунів. Та у дванадцять ти вже достатньо бачила світ, щоб знати: інколи люди зупиняються й ідуть в іншому напрямку, бо згадали про щось важливе. Чи просто тому що їм так захотілося. Люди взагалі бувають ду-у-уже дивними. Хтось, певно, подумав би те саме й про Урсулу, яка стояла посеред підземного переходу і малювала екстравагантно вдягнутому незнайомцеві портрети.

Потім вона віддала їх пану у смарагдовому плащі, взяла собі скарбничку, і вони попрощалися. Пан

попросив, щоб Урсула пообіцяла йому: за жодних обставин вона не намагатиметься зірвати пломбу.

Урсула здивувалася: скарбничка була важкою, однак напевно порожньою. Всередині нічого не стукотіло, не клацало, не брязкотіло.

— Це подарунок для бабусі, — пояснила вона панові у смарагдовому плащі. — Але я, звісно ж, передам їй ваше прохання.

Пан поглянув на Урсулу чи то здивовано, чи із надією, подякував їй і побажав гарного святкування.

«Це, — подумала Урсула, — так мило з його боку».

Урсула, як і її бабуся, страшенно любила паперові книжки, але їй не вистачало в них одного: можливості робити нотатки. Писати на берегах чи між рядками вона вважала варварством. А якщо траплялися книжки із порожніми сторінками, це зазвичай означало лише одне: типографську помилку й відсутність фрагмента історії.

Коли Урсула знаходила таку книжку, вона не могла полишити її — й починала вигадувати: що саме було на порожній сторінці? А потім все це туди записувала.

Інколи ж вона починала вигадувати інші, альтернативні варіанти розвитку навіть тих історій, які у книжці були розказані від початку й до кінця.

Зрештою вона взялася вкладати білі аркуші і писала просто на них. А ще робила конспекти. Особливо ж вони їй придалися, коли сталася уся ця історія...

Для початку кілька важливих моментів

1. Те, про що я розповідатиму, придатися тобі не тільки для вигадування історій.

Озирнися навколо, прислухайся і придивись. Усе наше життя складається з історій, які ми оповідаємо одне одному: про самих себе, і про своїх знайомих, і про людей, яких ніколи не бачили. І навіть про тих, кого ніколи не існувало.

Коли ти переповідаєш про те, що сталося з тобою вдень. Коли переказуєш прочитане в книзі чи побачене в серіалі. Коли пишеш пост у соцмережах. І, звісно ж, коли вигадуєш власну історію у вигаданому світі — в усіх цих випадках ти вдаєшся до тих самих прийомів, навіть якщо використовуєш їх неусвідомлено.

Але якщо робитимеш це, знаючи, як вони працюють, досягатимеш кращого результату — і швидше.

2. Мій досвід — це мій досвід. Я можу в чомусь помилятися. Окремі поради тобі можуть не підійти. Прочитай їх уважно. Поміркуй над ними. Можливо, якісь із них ти захочеш трансформувати, а замість інших вигадатимеш свої — які для тебе працюватимуть краще. Це нормально. Всі ми різні, і те, що на 100% підійде одному, не так пасуватиме іншому.

Але мій досвід може підказати тобі шлях до пошуку твоїх власних інструментів.

3. Помилитися — нормально. Буквально одиницям усе вдається одразу.

Що дають тобі помилки? Розуміння матеріалу, з яким працюєш. Розуміння себе: що тобі вдається, а що ні; над чим треба краще попрацювати. Розуміння твоїх слабких і сильних сторін.

Не бійся їх. Не знищуй чернетки — залишай, щоб потім, за рік чи два, перечитати й побачити, наскільки тобі вдалося змінитися й покращити свої здібності.

4. Всі схеми й малюнки — це опорне рихтування для твоєї історії. Якщо ти створюєш якусь схему, а потім бачиш, що для історії треба щось змінити, — міняй (і змінюй схему), а не йди за планом один в один.